

MIKO JA SERGIO EHK PROGRAMMEERIJA HÄDAS PAPAGOIGA

JANAR SAARON

2013

„Üllatus!“ hüüdis pimedas koridoris käsi laiutav Miko ema Anne, punnitatud naeratus näol. Tema vasakus haardes oli Alexandri õlle nelipakk ning paremas haardes salapärane tuhmunud linaga kaetud arvatav kingitus.

„Noh, kas sa sisse ei kutsugi?“ päris Anne teda tuima ja habetunud näoga passivalt pojalt. Miko vastas küsimusele kerge ringutuse ning pika haigutusega, ta möhises nädalaid kasimata habemesse ning komberdas, korteri ukse praokile jättes, oma rāpaseid nōusid täis kööki. Endale suitsu keerates, pöördus ta pilku pööramata korterisse sisenenud ema poole: „Mmmiks sa nii vara pidid tulema?“

„Vara? Kallis inimene, kell on pool neli!“ hakkas Anne hämmastunult naerma ning asetas õlled nōusid nihutades kraanikausi kõrvale. Salapärane kingitus jäi aga koridori. „Issand kui sassis sul siin kõik on, koristad sa vahel kah vä?“ pahandas Anne oma lohaka pojaga. Pead vangutades kõndis ta suurde tuppa, et umbsesse korterisse vähegi värsket õhku sisse lasta. „Ja aknad on sul kah nii rāpased, pussutamisest juba kollaseks tõmbund,“ tegi Anne odava nalja. Miko manas näole võltsi naeratuse ning süütas oma kehvasti voolitud suitsu. „Issand, sa teed toas suitsu või?! Hull peast, ime kah, et sul laed ja aknad nii kollased on. Õudne, sellise lohe ma küll ülesse ei kasvatanud, tule kohe siia akna juurde selle suitsuga!“ tõreles Anne ning nohisev Miko lonkiski oma päevi näinud plätadega akna juurde.

„Kas sa pead kohe minu asju käppima hakkama vä?“ kurjustas Miko oma emaga, kui see murelikult pōrandal vedelevaid riidehilpu kokku voltides diivanile asetama hakkas. „Noo vaata milline pardak sul siin on? Nagu siga elad, tõesti ma ütlen,“ vastas Anne.

Miko ei teinud ema etteheidetest välja, oskuslikult avas ta välgumihkli tagumise otsaga õlle ning võttis lämbe suvepäikese käes haudunud joogist mehise sõõmu. „Ähhh....soe nagu kusesupp!“ „Poes ei olnud õllet külmapis noh,“ põhjendas Anne. Kōverat nägu tehes pani Miko soojad õlled külmkappi ning naases tagasi akna juurde, et vaikselt hōõgub suits tuhaks imeda.

„Räägi poeg, millal siia majja sa mõne naise võtad? Ise oled juba peaaegu kolmkümmend,“ päris Anne, mures korralageduse üle, mis teda ümbritses.

„Noh poiss, kas pruuti kah on?!“ müksas ta madalat häält tehes Mikot küünarnukiga, üritades imiteerida õllekõhuga sugulaste tüüp-küsimust.

„Muidugi on. Ta nimi on Linux,“ vastas Miko endaarust väga humoorikalt.

„Linux,“ päris ema suure üllatusega ning lisas: „Kas siis Eestis naisi vähe on, et pead hakkama mingeid kaukaasia naisi taga ajama?“

„Mis kuradi kaukaaslasi,“ ei saanud Miko aru.

„Noh, Linux, see pole ju Eesti naise nimi. Kõla järgi nagu arvaks, et kuskilt Uuralite tagant...“

„Issand kui loll sa oled,“ hakkas Miko suure suuga naerma. „Ah unusta ära, ei ole mul mingit pruuti, ma ei viitsi nendega tegeleda.“

„Kurb,“ ohkas Anne. „Mees ilma naiseta, see on nagu...see on kui mobiiltelefon ilma SIM kaardita!“

„Väga *diip*,“ hakkas Miko ema jutu peale veel hoogsamalt naerma.

„No ega teile, tehnikutele, ju teistmoodi selgeks ei tee.“

„Oi aitäh ema, mis siin siis enam pikalt passida, lähen kohe praegu naist otsima. Tuled kah appi vä,“ päris Miko sarkastiliselt.

„Ära nõõgi siin midagi, emale teevad sellised asjad muret ju, kui oma lihane laps vanapoisiks jääb,“ vastas Anne tõsiselt.

„Äküll. Räägi parem, mis seal lina all on,“ põikles Miko teda härivalt teemalt kõrvale.

„Ah seal,“ vaatas Anne salapärase kingituse poole. „Vat seal on...Tead ju küll, et mõned noorpaarid võtavad enne laste saamist omale kutsika eks. Noh, et harjutada kohusetundlikust või nii...Ma mõtlesin, et äkki on sul kah vaja enne pruudivõttu väheke seda suhtlemist harjutada. Ja seepärast, tadada daaaaa...“ hüüdis Anne pidulikult ning kiskus kingituselt pealt räbaldunud lina. „Ma tõin sulle papagoi!“

„Möh. Misasja, papagoi,“ oli Miko üllatunud, pigem isegi veidi pettunud. „Mis kurat ma selle linnuga peale hakkam?“

„Ega see pole mingi tavaline lind. See on rääkiv papagoi! Noh,“ mütsas Anne ootusärevalt vastu puuri: „ütle, mis su nimi on, linnuke.“

Meetrikõrguses metallist puuris seisis tardunult banaanikarva punase tukaga veits tüsedam papagoi, kes hirmunult ja endassetõmbunult puuri ühte nurka varjunud oli. Vaikides põrnitses ta Mikot. Anne nõudmistest ta välja ei teinud.

„Hallooooo,“ koputas Anne nüüd juba veidi ärritunumalt vastu puuri. „Poes sa küll lobisesid nagu mingi külajoodik. Ütle nüüd, mis su nimi on!“

„Said vist tüssata, see loom küll mingit häält ei tee,“ ütles küürutav Miko, kes puurile uudistades lähenes.

„Ei, no ta poes rääkis. Näe, siin on tema pass isegi. Talle oli mingi huvitav nimi pandud,“ vastas Anne uurides pisikest loomapassi. „Vot näe...Serg...Sergio. Issand kui ilus nimi, nagu mingil kuumal Hispaania kutil!“

„Mida kuradit. Näita siia,“ ei suutnud Miko sellist alatust uskuda. „Kes paneb papagoile nii faking lilla nime...“ Ta haaras ema käest passi ning hakkas seda huviga lappama. „Kurat ongi Sergio. Häh. Noo...mina teda küll nii kutsuma ei hakka. Sergei, vot see on hea nimi talle. Mina hakkan teda Sergeiks kutsuma!“

„Ser-dsi-o,“ pobises papagoi äkitselt vaikselt häälel oma puurist sel ajal kui Miko tema passi süvenes. „Mis-mis?“ päris üllatunud Miko. „Mu nime hääldatakse Ser-dsi-o, mitte Sergio ega ammuilmagi mitte Sergei! Ser-dsi-o,“ korrutas papagoi oma peene hääletooniga.

„Oohohhh....ja kurat räägibki see lind,“ hüüdis Miko vaimustusest ning astus linnule veel lähemale, oodates, et Sergio teda veel millegagi üllataks.

„No mis ma ütlesin, ei tehtud mulle mingit tünnga seal poes. Täitsa inimese juttu ajab see loom, nagu päris inimene noh,“ rõõmustas Anne oma ostu üle. Ta viskas pilgu hetkeks oma käekella peale ning hakkas siis kiirustades kingi jalga panema. „Kuule ma pean nüüd minema hakkama, muidu jään bussist maha. Hoolitse siis oma uue sõbra eest hästi, eks ta praegu on uues keskkonnas ja vähe hirmul.“

„No ta peab kiirelt ära harjuma, sest ega ma taga kuskil Kadrioru pargis jalutamas küll käima hakka. Kuulsid väikemees,“ surkis Miko oma papagoid läbi

puuri nimetissõrmega ning lisas: „Loodan, et sulle hakkab siin nelja seina vahel meeldima, sest siia sind toodi ja siin sa ka kunagi oma otsa saad. Ähhäähää.“

„Ära hirmuta looma nii,“ pahandas Anne oma pojaga ning avas kiirustades roostes lingiga korteriukse.

„Oota, aga millega ma teda toitma pean,“ hõikas Miko emale järgi.

„Mina ei tea, seemnetega vast,“ tuli vastus väliskoridorist ning uks pandi pauguga kinni.

Miko sügas vangutades pead ning uuris küsivalt oma uut korterikaaslast kui äksitselt korteri uks taas avanes: „Ja vaata, et sa kõiki õllesid siis kohe korraga ära ei joo! Okei tsau siis,“ lisas Anne ning lõi ukse veel suurema pauguga kinni. Miko ainult muigas ema jutu peale ning läks külmkapi juurde, et sealt uus õlu hankida.

+++++

Pärast seda, kui Miko oli neli õlut endale sisse valanud, otsustas ta viimaks õue minna ning õhtuks midagi nii endale kui ka oma uuele sõbrale hambaalla muretseda. Miko polnud seda sorti mees, kes võtaks ette pika retke Tuukri tänava korterist Stockmanni. Pigem käis ta nuka taga olevas pisikeses poekeses, kus valikut väga ei olnudki, kuid see-eest sai sealt kiirelt lühkarite ja plätade väel läbi hüpata ilma, et kohtaks kedagi tuttavat. Punasesse korvi lendasid pikema vaagimiseta pakk kalapulki, sügavkülmutatud friikartulid, neli õlut ning suur pakk seemneid Sergiole.

„Säh, pista pöske,“ sõnas Miko valades suurest pakist papagoi puuri hunniku seemneid. Lind jäi tema ette tekkinud seemnemäge hämninguga jõllitama. Miko ei teinud oma kodulooma olekust väljagi, õues oli juba hämaraks läinud ning aeg oli pärast söömaega istuda oma suriseva raali taha ning teha seda, mida Miko kõige paremini teha oskas – programmeerida. Tema peenikesed progeja sõrmed hüplesid oskuslikult klahvidel kui saledate naiste jalad kuumade süte peal. Iga minutiga vajus ta aina enam oma lõhki kulunud nahktooli sisse lösukile. Varsti oli mehikese perse niivõrd alla vajunud, et

millimeeter veel ja Miko oleks toolilt alla kukkunud. Aeg oli ennast veidi kergitada, võtta sõõm lahtisest õllepudelist ning punetavate silmadega süveneda valgust kiirgavasse ekraani.

Kui suveöö pimedus oli ülesse ärganud tänavavalgustuse, võttis seni hirmunult peremeest jälginud Sergio julguse kokku ning küsis tasasel väriseval häälel Mikolt: „Kas sa mõtlesid tõsiselt seda juttu?“

„Ah? Mis sa ütlesid,“ ei saanud töösse keskendunud Miko papagoi küsimusele pihta.

„Kas sa mõtlesid tõsiselt seda juttu, et siin koledas korteris ma oma otsa saan või?“

Ekraani poole küürutav Miko viskas hetkeks uuriva pilgu papagoi poole ning vastas: „Ma ei tea, minul siit küll plaanis kuhugi minna pole. Arvestades, et te papagoid elate...no vast 3 aastat maksimum, siis ma küll teist varianti ei näe.“

„Issand kui õudne! Ja Kadrioru parki sa mind kah ei vii?“ kohmatas Sergio.

„Vaevalt...kuule aitab sulle küll tänaseks,“ turtsatas Miko, häirituna sellest, et tema keskendumist segatakse. Ta korjas maast kahvatu lina ning viskas selle kaarega puuri peale. Hetk hiljem, lina kohitsedes lisas Miko: „Homme kah päev, adjöööö...“

+++++

„No tere hommikust merekaru, kuidas magasid,“ tõgas Miko Sergiot, kes pidi palava suvehommiku vastu võtma umbses linaga kaetud puuris. Uurides uudistavalt eile valatud seemne hunnikut vangutas Miko pead ning kostis: „Kuule, sa pole ju ühtki terakest siit söönud, dieedil oled või?“

„Ega ma mingi kana ole, et teri söön,“ vastas Sergio ninakalt.

„Tohohh, mida siis härra Sergei eelistab,“ itsitas üleolev Miko.

„Mhh!“ turtsatas papagoi, kui kuulis peremeest teda taas Sergeiks nimetamas. Siiski suutis ta oma temperamentset meelt taltsutada ning seletas rahulikult

toonil: „Mina süön tudengieinet. Noh tead küll, see pakk, kus on sees mõnusad rosinad ja erinevad pähklid. Mingeid teri ma ei noki!“

„Ah nii. Kurat, aga need pähklid on tänapäeval ju nii kallid, ei jõua mina neid sulle iga päev osta. Käivad need seemned küll, kõik teised linnud süövad, süöd sina kah,“ ei võtnud Miko papagoi soovi kuulda.

Sergio ei suutnud oma bravuurset identiteeti enam kauem varjata ning hakkas valjul häälel kraaksuma: „Eiii, eiiii!“ Ta asetas sulelise tiiva vastu oma laupa ning ähvardas teatraalselt: „Siis ma nälgin surnuks!“

„Kus nüüd tuli peenutseja välja! Küll sa pärast paari nälgitud päeva neid süöma hakkad, süöd ja kiidat takka isegi,“ ei meeldinud Mikole oma hoolealuse nõudlik meel.

„Paari päeva pärast vedeleb sul siin puuris ühe kauni papagoi laip. Seleta seda siis oma emale,“ lõi Sergio trumbid lauale.

Miko vaikis hetke, ta polnud suur asi vaidleja ega oma õiguste eest võitleja. Vaidlemine ajas vaese mehe higiseks ning ta oli nõus pigem oma heaolust tükikese järele andma, kui pidama maha veriseid lahinguid tühiste asjade nimel. „No davai, sa vinguviiul, täna toon sulle rosinaid ja pähkleid, aga varsti pead sa seemnete peale ikkagi üle minema!“

Võidurõõmsalt hakkas Sergio miniatuursesse peeglistse vaadates enda turri läinud sulgi siluma. Põõnamisest veel toibuv Miko ajas oma käed laiali ning ringutas, lastes samal ajal enda tagumisest otsast lendu traditsioonilise hommikuse kõhutuule. Ootamatu kärtsatus ehmatas papagoid niivõrd, et õnnetu vastu puuri võpatas. Mikot ajas linnu käitumine muigama, magusalt naeratas ta Sergio poole ning lasi lendu veel ühe hommikuse saluudi. „Präääänik, väike väänik,“ ütles paistes näoga karvik meelalt. Papagoi oli segaduses. Muhelev Miko tegi oma näpu ilaseks, libistas sellega üle hõreda paberi ning rullis sellest kõvera pläru, millele hetk hiljem tuld näitas. „Huhhhh,“ vilises ta huultelt, kui kopsudes reostamas käinud toss kiire süömuga ta suust väljus. Päikeselist lõunat ning verre imenduvat nikotiini nautiv Miko sügas mõnuga tagumikku ning koputas seejärel nimetissõrmega tuhka aknast alla.

„Köhh-köhh,“ häälitseis Sergio. Miko ei teinud temast välja, vaid urvitas aknast huviga järele ühele tänaval jalutanud napolis riietuses veidi tüsedamale piigale.

„KÖHH-KÖHH!“ köhatas Sergio veel valjemalt. Kuid tühjagi, tänaval jalutava pontsaka tüdruku madala seeliku vahelt higist peedeldav tselluliidne kannikas oli programmeerija lõplikult oma lummusesse haaranud.

„Halloo, Miku! Mikuuuu, halloooooo...“ kraaksus papagoi valjul hääliil. Miko vihkas, kui teda Mikuks kutsuti, ta pööras end Sergio poole ning karjus vihaselt: „Noh, mida sa tahad?!“

„Äkki sa suitsetaksid õues, see toss võib minu haprale tervisele liiga teha,“ palus suurte õnnetute silmadega Sergio võltsilt köhatades.

„Ei tee see toss sulle midagi,“ torises Miko, otsides õuest oma kadunud silmailu.

„Aga see tossuhais jääb minu sulgede külge! Ma ei taha päev otsa haiseda nagu saunaahi,“ ei meeldinud Sergiole oma peremehe ükskõiksus.

„Üks õige mees peabki lahustunud õlle ja suitsu järele haisema,“ vastas Miko läbi hammaste ning keeras rasvast ujuvale pannile tule alla, et sinna minut hiljem paar viilu peekonit peale visata.

Pärast rasvast niretavat hommikusööki istus Miko oma nahast toolile ning surfas enne kõvemat programmeerimist veidi internetis. Üks sõber oli talle saatnud naljaka video, kus paks poiss jõkke kukkus. Seda nähes hakkas Miko matslikult irvitama. Selline oligi Miko igapäevane idüll...

„Miku kuule,“ ulgus Sergio, segades viimaks töösse süvenenud peremeest. Pärast peremehe poolset ignoreerimist kordas papagoi ennast taas, veel peenemal toonil. „Mikuuu. Mikuuu-uuu!“ Ta nääksutas väsimatult mitu minutit, kuni närviliselt nihelev Miko lõpuks murdus ning toolilt püsti krapsates räuskas: „Ära nussi nah! Mida sa tahad? Mida sa kurat ometi tahad saada?!“

Peremehe ootamatust käitumisest ehmununa vajus ta oma puuri nurka ning vastas kartlikult: „Ma...ma.. tahtsin teada, et millal sa mulle tudengieinet tood? Kõht on päris tühi.“

„Toon siis kui toon, kurat! Näri seemneid senikaua,“ vastas Miko, kellel oli tüütust papagoist kõrini.

„A...aga mulle ei maitse need seemned. Ma tahan pähkleid ja rosinaid. Mul kõht juba valutab näljast. Mikuke, too ole hea...”

„Ah käi persse raisk,“ kurjustas Miko oma linnuga ning marssis vihaselt korterist välja. Ta naases mõni minut hiljem koos tudengieine pakikese ning nelja õllega. Vaikides avas ta Sergio puuri ning viskas, kulm kortsus, paki sisu hooletult vastu lindu. „Aih,“ hüüatas papagoi, kui üks maapähkel otse vastu tema nokka potsatas. Miko sulges puuri ukse, avas ühe õlle, jõi selle paari lonksuga tilgatuks ning naases oma troonile. Hetkeks pööras ta pilgu Sergio poole ning ütles: „Ja kui sa täna veel vingud, siis kitkun ma su paljaks! Kurat, ükski loom pole eales mulle niivõrd ajudele käinud.“

Sergio nosis võidurõõmsalt rosinaid.

+++++

Miko oli hommikuks taas rõõmsameelne. Öine edukas progemine oli tal aidanud meelest viia tüütu papagoi nõudmised. Pärast kohustuslikku „prääniku“ nalja hakkas ta „O-si-nenet“ vilistades kartulit praadima.

„Neh,“ pobises Sergio, nuustutades ebalevalt oma sulgi. „Miku kuule. Mikuuuu.“

Heas tujus Miko vaatas naeratades linnu poole.

„Miku, kas sa pead seda kartulit nii kõvasti praadima vä? Mul suled haisevad nüüd sigarettide ja praekartuli järele. Vastik...”

„Ära vingu Sergei,“ ütles Miko malbelt. Ta asetas õlist higised kartulid taldrikule ning lisas: „Kui vingud, saad kannaga näkku!“ Madalalaubalisest naljast lummatuna istus ta nahast toolile ning hakkas matsutades kartuleid oma karvasest avausest sisse ajama. Väljas sadas vihma ning toas oli mõnusalt jahe. Miko vedeles rābaldunud alukates nurgadiivanil ning tsättis Skypes sõpradega. Tema peened, kasimata küüntega sõrmed hüplesid klaviatuuril enneolematul kiirusel. Arutati selle üle, kes on vormeli selle hooaja kõige debiilsem sõitja (jah Miko on suur vormeli fänn) kui tuntud vingats taas oma noka avas.

„Miku, ära klõbista nii kõvasti.“

„Möh,“ mögises Miko linnu mure peale ning suhtles, haiglane ilme näol, edasi.

Pärast taaskordset ebatervislikku õhtusööki, mis koosnes praetud sardellist ning allahinnatud salatist asus habemega progammeerija oma töö kallale. Visalt sisestas ta klahve klõbistades arvutisse tähtsat informatsiooni. Sergio oli selgelt ärritatud peremehe sõrmede poolt esile toodud helidest. Paaniliselt kõndis ta ühest puuri otsast teise, üritades leida murele lahendust. Kui viimases hädas ka rosinate kõrva toppimine ei aidanud, murdus linnuke ning käratas: „Ei no mina ei suuda enam! Miku! Toks-toks-toks-toks! Lõpeta kohemaid see klõbistamine, see ajab mind lihtsalt hulluks!“

Miko jälgis papagoid üleoleva pilguga ning vastas nipsisõnaliselt: „Harju ära.“

„Harju ise ära,“ sülgas Sergio ning hakkas paaniliselt nokaga vastu metallist puuri toksima. „Noh on hea vää,“ hüüdis ta hullumeelselt.

„Sa oled ikka täielik debiilik,“ ohkas Miko ning üritas linnu kohutavat müra mitte tähelepannes tööd edasi teha. Sergio järeleandmatu kolistamine ei lakanud ka pärast seda, kui Miko teda oma haisva plätuga viskas. Ikka vastas papagoi Miko hoogsale klaviatuuri klõbinale kordades hoogsama toksimisega vastu metallist puuriraami. Varsti peremehe kannatus katkes. Kiire hüppega virutas ta sellise jõuga jalaga vastu puuri, et see suure kaarega koridori külili kukkus. Papagoi lebas puuris nokk laiali ning jõllitas hirmunult Mikot.

„Türa, kas sa ahv saad aru, et ma ei saa tööd teha, kui sa mulle koguaeg ajudele käid! Mis ma nüüd tegema pean siis, et sa klõbistamist ei talu ah? Minema Linnahalli taha soomlastelt suhu võtma vä?“ Vihaselt marssis ta oma tuppa ning lõi pauguga ukse kinni, jättes linnu ööseks upergil puuri.

+++++

Päike oli juba ammuilma tõusnud taevalaotusesse, kui Miko viimaks toa ukse avas ning vaikides Sergio puuri tagasi oma kohale asetas. Sergio, eilse vägivalla

ohver, oli selgelt peremehe peale solvunud. Pead vangutades jõllitas ta Mikot ning viimaks tõreles: „See nüüd küll väga ilus tegu ei olnud.“

„Ma ju ütlesin sulle, et ära käi mulle ajudele,“ üritas Miko ebaõnnestunult süüd Sergio peale ajada. Erinevalt papagoist, omas Miko südametunnistust.

Päev möödus nagu ikka, Miko käis korra poes, võttis mõne õlle ja midagi hambaalla ning asus siis pärast sõpradega tsättimist õhtuhämaruses taas kübermaailmas mehetegusid tegema. Sergio oli terve päeva olnud Miko suureks meeleheaks vait. Tema nägu vaid muutus iga tund aina õnnetumaks. Kesköö paiku hakkas ta vaikselt nuuksuma. See nuuksumine muutus peatselt juba niivõrd häirivaks, et Miko närv murdus taaskord. „No mis siis nüüd viga on,“ päris ta tüdinult.

„Ah ei midagi. Sind niikuinii ei huvita,“ kostis Sergio vastu, pöörates pilgu ülbelt enda seljataha.

„Ega ei huvitagi,“ nõustus Miko linnuga. „Lihtsalt ära nuuksu nagu hemoroidides homorast!“

Sergio plaan ei läinud läbi. Ta lootis, et Miko tunneb talle kaasa ning huvitub tema suurest murest. Pärast mõningast vaikust tõstis Sergio taas häält: „Ma olen õnnetu, Miku...“

„Mhm,“ nõustus peremees, sõrmed klaviatuuril lendlemas.

„Miku, ma olen õnnetu, sest mul pole mitte kegagi. Pole ühtegi sõpra, ega oeh...elukaaslast, keda öösel kaissu võtta.“

„Unusta ära, ma ei hakka veel ühte lolli vingatsit siia puuri juurde ostma,“ purustas Miko julmalt Sergio unelmad.

„Sa ei saa mind igavesti siin pimedas nurgas kah kinni pidada. Ma...ma põgenen. Pane tähele Miku, ma põgenen ja siis sa ei näe mind enam kunagi!“

„Heh,“ hakkas Miko naerma. „See oleks küll tore. Näe ma teen sul isegi puuri lahti.“

Sergio vahtis lahtist puuri ust kui mürgist madu. Ta mõistis, et sedasorti ähvardustega ta kaugele ei jõua. „Kas sa võiksid mind siis vähemalt akna äärde tõsta, et ma saaksin tänavalindudega suhelda?“

„Kas sa siis jääd viimaks vait ja ei käi mulle ajudele,“ päris Miko.

„Mhm, siis ma olen õnnelik linnuke,“ vastas Sergio meelitavalt, ripsutades oma suureks paisatud silmasid.

„Äkull,“ pobises Miko ning tõstis puuri aknale. Sergio uudistas vaikides tänavat ning peremees sai rahus keskenduda programmeerimisele. Kõik olid õnnelikud, kuid kauaks?

+++++

„Tere Mikuuu!“ hüüdis Sergio lõbusalt, hüpeldes puuris ühelt jalalt teisele.

„Noo tere,“ kostis Miko vastu. Ta sügas jõuliselt rusikate tagumiste otsadega oma magamisest paistes silmi ning ägises pikalt ja vaevaliselt kui viimast kuud tiine emakaru. „Keegi on täna kuidagi väga heas tujus,“ pobises Miko otsides ebaõnnestunult tühjast külmkapist midagi endale hambaalla.

„Oh jah,“ ohkas Sergio unistades. „Ma kohtasin täna varahommikul kedagi...“ lisas ta.

„Nii,“ kuulas Miko lindu huviga, samal ajal nokkides rasvaselt praepannilt eilse õhtusöögi kuivanud jääke.

„Üks imeilus tuvike, nagu ingel...süsimustade silmade ning jõulise kaelaga...me vahetasime mitu minutit pilke, kuni üks kojamees ta harjaga pooliku burgeri juurest minema ajas. Tead mis, Miko?“

„Noo,“ vastas Miko matsutades.

„Ma arvan...ma arvan, et ma olen armunud!“ sisises Sergio läbi noka, haaras maast ühe suure pähkli ning hakkas sellega mööda puuri ringi tantsima.

Miko vaatas teda suurte lollide silmadega millest peegeldus suur hulk segaduses olekut.

„I´m in LOVE! I´m in LOOOOOVEEEEE!!!“ kraaksus Sergio valjult ning langes tiibu laiali visates puuri põrandale selili. „Oh, kui kaunis sa salapärane tuvike

oled," pobises ta endamisi. Just nagu Tali Arno, kes imetles unistades taevas liikuvaid pilvi, imetles Sergio tuvi kujutelma enda ees hõljumas.

„Kuule sa ajad ikka täiega segast,“ hakkas Miko laginal naerma.

„Ole wait! Sa tobu ei kujuta ette kah, milline kirglik tõmme meie vahel oli,“ pahastas Sergio oma peremehega ning tormas siis huviga aknast enda silmailu otsima. „Issand!“ karjatas ta, kutsudes tiiba vibutades Mikot enda juurde. „Näe, seal ta ongi, minu tuvike! Kas ta pole mitte ilus? Nagu paabulind...“

„See seal vä? Häh, mingi täiesti suvaline sitane tuvi tänavalt,“ naeris Miko üleolevalt.

„Kuidas sa julged sedamoodi rääkida,“ solvus Sergio sügavalt peremehe ütlemisse. „Vaata kui kompu ta on. Oh kuis tahaks ma tema sulgi sasida ning ta kõrva vaikselt meelitusi sosistada...“

„Ah käi persse,“ lõi Miko käega ning marssis peldiku poole.

„Kuhu sa lähed nüüd,“ hõikas papagoi paaniliselt kaugenevale peremehele.

„Sitale, mis sa ise arvad,“ pobises Miko vastu.

„Hiljem lähed, sa pead ta kohe minu juurde tooma!“ käratas Sergio käskivalt, jõllitades haiglasel pilgul tänaval suitsukoni nokkivat armastatut.

Miko sulges irvitades peldiku ukse. Sergio ei suutnud taaskord üleolevaid tundeid valitseda ning hakkas hingeldama. Puuri raputades üritas ta tuvi tähelepanu edutult püüda. „Mikuu...uhhh...Mikuuu, mine ruttu ja too mu armastus kohe siia! Kuuled või? Tule ruttu Miku, mingi tuvi hakkas temaga samast poriloigust jooma, jäta ta rahule, kuradi lits! Mikuuuuuuuuuu,“ kraaksus Sergio, tehes enneolematult ebameeldivaid häälightsusi ja peksis nokaga vastu puuri.

„Kurat, kui sa kohe wait ei jää, siis ma uputan su enda sinna kuradi poriloiku nahhui,“ räuskas püksilukku kinni tõmbav Miko, vibutades ähvardavalt papagoi poole rusikat. „Elusees ei too ma sulle mingit tuvi-raiska!“

„Tood küll,“ karjus Sergio sõjakalt peremehele vastu. Ta korjas maast paar käärinud rosinat ning ähvardas sisinal nagu uss: „Muidu mürgitan ma ennast nendega surnuks.“

„Mürgita, mürgita, saabki sust sitast lahti,“ ei allunud Miko papagoi provokatsioonidele.

„Ahniiii...aga kas mitte sinu ema ei pidanud järgmine nädal taas külla tulema, ah,“ muutis Sergio salakavalt taktikat.

„Tuleb jah, mis sellest,“ ei saanud peremees oma lemmikloomast aru.

„Noo ja mis sa arvad, mida ma talle ütlen, kui ta küsib mult selle kohta kui hästi sa mind kohelnud oled?“ Võidurõõmsalt silitas ta puuri küljes olevat mõlki, mis Miko vägivallapuhangu tõttu sinna kaks päeva tagasi tekkinud oli.

Miko tahtis koheselt midagi vastu öelda, kuid temast suust ei tulnud enam sõnakestki, kokutades üritas ta Sergiot meelt muutma panna: „Aga...aga kus sa tead, et sellel tuvil mingeid haiguseid pole?“

„Ma olen kõikide haiguste vastu vaksineeritud. Mikuke, ma tahan temaga ainult tuttavaks saada, ega ta siia igavesti jää. Küll ta pärast hakkab mul akna juures külas käima,“ keelitas Sergio peremeest.

Ebalevalt kukalt sügades pobises Miko vastu: „Ei, no kuidas ma niimoodi tänaval tuvi taga ajama hakkam! Mõttele, mis teised inimesed sellest arvata võivad...“

„Mikuke,“ ütles Sergio malbel toonil: „Ma luban, et olen siis elu lõpuni sulle tubli papagoi, ei vingu ja hädalda enam kunagi...aitan sul tuba koristada...ma hakkam isegi seda odavat linnutoitu sööma. Päriselt kah!“

Miko murdus. Tusaselt võttis ta köögikapist kilekoti, paari kindaid ning sammus koridori plätasid jalga panema. „Alates tänasest oled sa vait nagu sukk! Ja unustad oma tudengieine kah ära, selge?!“

„Jaa-jaaa, ma luban, too ainult mu armastus!“

Pahuralt, ust paugutades sammus Miko lifti. Torisedes, julgust kogudes, just kui langevarju hüpet tehes, kargas ta esimesele korrusele jõudes liftist välja ning tormas tänavale. Tema plaan oli kiirelt, võimalikult vähe tähelepanu püüdes närune lind kinni püüda ning siis tänavalt, inimeste silme alt, veel kiiremini kaduda. Suurte hüpetega kargas ta poriloigu ääres asfaldit nokkiva tuvi juurde, üritades kilekotti talle ümber sokutada. Paanikas lind proovis tiibu vehkides

vangistusest pääseda. Poolenisti kilekotti aheldatuna vehkis ja karjus vaene lind nii, et sulgi lendas. Miko kaotas rapsivat tuvi kinni püüdes tasakaalu ning kukkus suure pauguga külili poriloiku niivõrd õnnetult, et pükse üleval hoidev vöö purunes. Tuviga poriloigus madistavat meest, kellel pool poriga kaetud karvasest tagumikust välkus, märkas teisel pool teed jalutav naispensionär koos lapselapsega. Pead vangutades pani ta kortsus ja päevinäinud käed süütu põngerja silme ette ning karjus: „Kuradi narkomaan, mine nuusuta seda kanepit kuskil põõsastes!“

Miko ei pannud vanaproua soovitusi tähele, pärast pikemat madistamist oli ta viimaks sipleva tuvi suutnud kilekotti vangistada ning tormas nüüd, ühe käega poriseid pükse üleval hoides, tagasi lifti. Pisikeses, nõuka-aegses, kergelt uriini järele lehkavas liftis suutis vapper lind ennast taas vabaks võidelda ning hakkas paaniliselt mööda kitsukest lifti edasi tagasi lendama. Küünte ja nokaga Mikot sugedes proovis linnuke edutult vabadusse pääseda. Suures paanikahoos pörkas vaene tuvi peaga vastu lifti lage ning langes uimaselt põrandale. Marraskil ja sulgi täis juustega Miko võttis linnu oma raudsesse haardesse ning tormas hetk hiljem koju. Pauguga lõi ta korteri ukse lahti, viskas linnu hooga Sergio puuri ning hüüdis, suu pealt sulge puhudes: „Noh, siin su kuradi armastus on!“

Sergio jälgis küsiva pilguga kord uimas peaga tuvi, kord sassis juustega, pükse üleval hoidvat Mikot. „Kes see on?“ küsis ta ehmunult.

„Mis mõttes, kes see on?! See on see kuradi tuvi, kellesse sa armunud oled,“ karjus hingeldav Miko vastu, kasides ennast.

Sergio hakkas kraaksuma: „Kas sa oled peast soe või? Ma pole sellesse kaltsakasse armunud, vaata teda, ta on ju lausa õudne!“

„Oota, misasja?“ ei saanud Miko enam toimuvast aru.

„Sa loll tõid mulle vale linnu! Minu ingliske peesitab siiamaaani tänaval, prügikasti peal. Näe,“ suunast ta tiivaga aknast välja.

„Ära nussi...“ ohkas peremees pettunult, siiamaaani hingeldades. „No kas see siis ei sobi, ühed mõttetud tuvid mõlemad...“

„Vii see räpakoll kohe minema mu juurest! Appi, ta näeb välja nagu mingi Baltijaama pätt!“

„Aaaaahhhhhh,“ karjus Miko lootusetusest, vibutades käsi taeva poole. Ilma pikema mõtlemiseta toppis ta uimase tuvi tagasi kilekotti ning tormas taas tänavale. Ükskõikselt viskas ta vale tuvi kotist välja, nii et vaene lind enne kanalisatsiooni kaanele maandumist mitu pörget tegi.

Sergio poolt ihaldatud tuvi, kes palava suvepäikese käes vedelemisest soikuma oli jäänud, ei osutanud Mikole erilist vastupanu, vaid vaikne ehmunud hääliitsus tuli tema pisikesest punnis nokast. Uus tuvi kotis, kohmerdas karvane, higi ja pori segust määrdunud programmeerija tagasi lifti. „Mida ma ometi teen?“ jõudis ta endalt liftis küsida, enne, kui imemasin ta viiendale korrusele viinud oli. Ta ei öelnud Sergiole sõnakestki, silmad maas aetas ta õrnalt tiibu rapsiva silmarõõmu puuri ning sammus siis longates vannituppa. Kraanikausi juures nagu pestes vaatas ta süüdistava pilguga endale otsa. „Kuhu ma oma eluga jõudnud olen?! Käin palja perssega tänaval tuvisid kilekotti toppimas...“ mõtles Miko endamisi pärast mida ta rätikuga nägu pühkides magamistuppa põgenes. Suurest häbist ronis ta kortsus linade vahele teki alla ning pobises vaikselt: „Türa küll, siit ma enam välja ei tule raisk.“ Siiski pidi ta parkümmend minutit hiljem seda lubadust murdma, sest roiskund vesi põies hakkas juba pitsitama.

„Te...tereeee, mina olen Sergio,“ ütles papagoi häbelikult, tuvile vaikselt lähenedes. „Mis sinu nimi on, ilus linnuke?“ Tuvi vaatas teda hetke tühja pilguga, pööras siis Sergiole selja ning hakkas puuris vedelemaid teri nokkima. „Söö, söö, sa oled kindlasti näljane, meil on veel terve igavik aega üksteisega tutvust teha, luuletusi lugeda ning vähekene vallatleda, heh...“ pobises Sergio meelalt. „Näe võta rosinat kah,“ hõikas ta abivalmilt, hoides pisikest kuivand viinamarja enda noka vahel. Tuvi jõllitas tardunult rosinat, krahmas selle välgukiirusel papagoi hambust ning neelas seejärel alla. Sergio keha värises naudingust: „Küll sa oled hea suudleja,“ sisises ta.

+++++

Eelmise päeva õhtu veetis Miko oma toas programmeerides. Isegi poodi ei olnud tal mahti minna, ta pidas targemaks tellida endale rasvane hakklihapitsa. Tal oli kõrini igasugustest sulelistest, eriti neist, kes veel rääkida kah oskavad. Hommiku päikesega oli mehekese meel meelamaks muutunud. Kerge uudishimuga komberdas ta suurde tuppa.

„Mikuuu, nii hea, et sa ülesse ärkasid. Viska see mähkam kohe meie kodust välja,“ karjatas maruvihane Sergio, kes hoidis ennast mittemidagiütleva näoga tuvist võimalikult kaugelt.

„Sergeikene, kuidas me siis sinu eluarmastuse nii jõhkral moel tänavale viskame,“ vastas higi ja hakklihapitsa järele lehkav Miko sarkastiliselt.

„Ta ei ole mu eluarmastus! Ta on mingi suvaline ilusa näolapiga põmmpea!“

Miko toon muutus teravamaks, kulmu kortsutades küsis ta linnult: „Oota...sa tahad öelda, et ma eile mängisin kogu linnarahvale tola aint seepärast, et sa saaksid aru, et see mõttetu tuvi on tegelikult üks mõttetu sitane tuvi? Sa tõsiselt arvasid, et ma toon sulle tänavalt ühe kõrgelt haritud linnukese, kelle suled lõhnavad kookospiima järele ning kes teab peast Puškini luulet?!“ Sensuaalselt käsi aeglaselt lehvitates võttis Miko sisse naishormoone täis süstitud isakotka poosi ning hüüdis peenelt: „Oi Sergioke, kallike, tantsime koos valssi!“ Seejärel muutus Miko tagasi tavapäraseks koopainimest meenutavaks inimolendiks ning sülgas vihaselt: „Arvasid sa tõesti, et sellise tuvi toon sulle vä?!“

Sergio noogutas seepeale, tema silmad muutusid iga hetkega aina kurvemaks.

„Käi putsi Sergei! Tõsiselt kah!“ räuskas peremees ning viskas jõhkral kombel süüta tuvi aknast alla. „Aga mäletad mis sa eile lubasid jah,“ pahandas Miko: „Sa lubasid enam mitte vinguda ning süüa seda, mis ma sulle ette annan, mäletad jah?!“

Küürus olekuga Sergio pööras pilgu vaikides maha.

„Bon Jovi,“ ütles umbkeelne Miko, valades puuri Sergio poolt põlatud saepuru maitselisi seemneid. „Ja nüüd oled sa vait nagu sukk ning lased mul rahu progeda!“

Papagoi oli peremehe hoolimatusest niivõrd hämmingus, et ta nokk vajus laiali. Ta seisis mõne sekundi tardunult ja hakkas siis enneolematu hullumeelsusega puuris märatsema ja karjuma. „Mis peremees sa enda arust oled Miku ah?! Kuuled või? Ma ütlen kõik su emale ära, kõik ütlen ära, ma isegi ütlen, et sa katsusid mind veidrast kohast!! Kuuled, sa kuradi haisukott???”

Miko keeras tehno-muusika põhja, kuid isegi need elektroonilised helivõnked ei suutnud summutada seda kõrget luid läbistavat heli, mida tegi tema papagoi Sergio. Siiski säilitas Miko näilise rahulikkuse. „Vast rahuneb maha,“ mõtles ta endamisi. Kuid Sergio ei olnud sedasorti lind, kes järele annaks. Oi ei. Viimases hädas võttis ta noka vahele piraka metsapähkli ning suure pingutusega viskas pähkli kaarega otse peremehe paremasse silma.

„Aiihhhhhhhhhh!“ karjatas Miko valust, vihast pulbitsedes kargas ta toolilt püsti ning valmistus rusikaga puuri segi peksma. Viimasel hetkel tuli mehel mõistus koju ning ta tõmbas rusika tagasi. Ta hingeldas papagoid jõllitades mõne hetke ja avas seejärel puuri ukse. „Davai, kao minema siit! Kui sulle midagi ei sobi, tõmba aga odavalt nahuiiiiiiii,“ käratas Miko.

Märatsemisest turris sulgedega Sergio langes taas jalgu loopides puuri maha ning hakkas pisaraid valama. „Miku, kuidas sa võid nii rääkidaaaaaaaa.....Ma tahan ju kõigest tükikest juustu....“

„Ma sulle teen juustu,“ hüüdis Miko läbi hammaste, võttes hoogu jalahoobiks vastu puuri. Seegi kord suutis ta viimasel hetkel üle keenud tundeid kontrollida. „Tead...käi....“ pobises ta ähvardavalt, pani jalga räbaldunud plätad ning sammus ust paugutades õue. Sergio näole ilmus võidrõõmus pilk, oli ju ta varemgi sarnaselt käitudes oma tahtmise saanud.

„Kuradi ema raisk.....toob mingi debiiliku raisk.....persse ma panen sellele loomapoele pommi alla kust see kuradi värdjas toodi.....vittu küll,“ torises Miko vihaselt, kõndides pilk jalge ees Pirita tee poole. Ilm oli ülimalt kaunis, polnud ei liiga külm, ega liiga palav, oli tuul, kuid see oli pehme ja meeldiv. Sajatusi sülgav Miko peatus viimaks, istudes Pirita tee ääres asuvale pingile. Pärastlõunane päike soojendas ta punetavat kergelt kongus nina, tuul sasis hellitavalt ta rasuseid lokke ning ta ninna tungis mädanevate vetikate tugevat lõhna. Ta sulges silmad, hingas sügavate sõõmudega sisse seda „merelõhna“ ja tõusis siis meelekindlalt püsti ning sammus äsja peatusesse saabunud bussi.

„Sergioke kuule,“ hüüdis Miko heatahtlikult, pistes oma veidra irvega lõusta irvakil välisukse vahelt sisse.

„Jaaaaaaa,“ vastas Sergio ootusäravalt.

„Ma tõin sulle midagi,“ ütles peremees.

„Oi kas tõesti tõidki sa mulle hallitusjuustu,“ ei suutnud papagoi rõõmu tagasi hoida.

Miko noogutas malbelt ja küsis: „Kas sul on puuri uks lahti?“

„On-on. Võin ma tulla välja sööma?“

„Muidugi võid,“ vastas Miko hellitavalt. Õhevil Sergio lendaski köögilaua peale.

Miko kargas hüppega tuppa sisse, paljastades enda seljataha peidetud salapärase puuri. „Saa tuttavaks, tema on Juustuke. Võts, Juustuke, võts“ hüüdis Miko võidurõõmsalt ja puurist kargas välja oranž kass.

+++++

„Mikuuuuuuuu,“ hüüdis Sergio nutuselt: „Juustuke lakub oma tagumikku minu nähes, öuahhh. Mikuuuu tule ja tee midagi!!!!“

„Mikuuuuuu,“ undas seepeale Juustuke, nägu tagumikune: „Sergio ütles mulle, et mul on kõõrdis silmad. Miku, onju nii ei ole, Mikuuu, tule ja ütle talle!“

„Jääge vait,“ käratas Miko meeleheitlikult.

„Mikuuuuuu! Kas ma ei öelnud, et ma olen kasside suhtes allergiline, vii see kõuts minema. Mikuu, aeeee!“

„Mikuuuuu, Sergio ütles, et mul on oma suuruse kohta liialt lühike saba! Miku, ta valetab, eks.“

„Jumal küll, jääge ometi vait!“

Tudengieine nali.....Miko praeb kartuleid, hais jääb sulgedesse, sama keiss suitsuga.vb kartuli praadimise nali võiks hiljem tulla.

